12/05/2019

Κυριακή των Μυροφόρων και Μνήμη στη Γενοκτονία των Ποντίων

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Κυριακή 12 Μαΐου 2019, το πρωί, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου Ναούσης.

Μετά την Θεία Λειτουργία, στο πλαίσιο των εκδηλώσεων της Ευξείνου Λέσχης Ναούσης **για τα 100 χρόνια της Γενοκτονίας των Ποντίων** τελέστηκε μνημόσυνο. Ακολούθησε επιμνημόσυνη δέηση, κατάθεση στεφάνων και ομιλία στο μνημείο των Πεσόντων εν Πόντω, που βρίσκεται στο χώρο θυσίας «Κιόσκι» Ναούσης.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

ΠΥΡΣΟΣ
ΝΑΟΥΣΑ— ΕΛΛΑΣ
© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΛΕΣΧΗ ΠΟΝΤΙΩΝ
ΝΑΟΥΣΑΣ
© Kosmas Karagiannis IMBNK

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου Βεροίας:

«Τολμήσας εἰσῆλθεν πρός Πιλᾶ-τον καί ᾐτήσατο τό σῶμα τοῦ Ἰη-σοῦ».

Στά γεγονότα μετά τή Σταύρωση τοῦ Κυρίου μας μᾶς μετέφερε τό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα πού ὅρισε νά διαβάζεται σήμερα, Κυριακή τρίτη ἀπό τοῦ Πάσχα, ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία.

Καί τό ἔκανε γιά νά μᾶς θυμίσει τήν ἀρετή καί τή γενναιό-τητα τῆς ψυχῆς τῶν ἱερῶν μορ-φῶν πού τι-μᾶ σήμερα, τῶν ἁγίων Μυρο-φό-ρων γυναικῶν, τοῦ Ἰωσήφ τοῦ ἀπό Ἀριμαθαίας καί τοῦ Νικο-δή-μου.

Γιατί αὐτή εἶναι ἡ κοινή ἰδιότητα τῶν μαθητῶν αὐτῶν τοῦ Κυρίου, οἱ ὁποῖοι, ἄν καί δέν ἀνῆκαν στόν κύκλο τῶν δώδεκα μαθητῶν καί ἀπο-στόλων του, αὐτῶν δηλαδή πού εἶχαν τό προνόμιο ἐπί τρία χρόνια νά βρίσκονται συνεχῶς δί-πλα του, νά ἀκοῦν καθημερινά τή διδασκαλία του, νά βλέπουν τά θαύματά του, νά παρακολουθοῦν διαρκῶς ἀπό πολύ κοντά τή ζωή του καί τήν ἀναστροφή του, ἀπέ-δειξαν τή γνησιότητα τῆς ἀγάπης τους καί τό μεγαλεῖο τῆς πίστεώς του στόν Χριστό στίς πιό δύσκολες στιγμές τῆς ζωῆς του-, ὅταν Ἐκεῖ-νος βρι-σκό-ταν ἐπά-νω στόν Σταυρό καί ὅταν ἔκειτο νεκρός καί ἄπνους στό μνῆμα, καί οἱ μαθητές του, μέ ἐξαίρεση μόνο τόν εὐαγγελιστή Ἰω--άννη πού συνόδευε τήν Πανα-γία Μητέρα του,

κρυβόταν «διά τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων».

Ἡ ἀρετή τους αὐτή συνοψί-ζε-ται σέ μία λέξη, συνοψίζεται σέ ἕνα «τολμήσας», τό ὁποῖο χρησι-μο-ποιεῖ ὁ εὐαγγελιστής Μᾶρκος, γιά νά περιγράψει τήν πράξη τους, γιά νά περιγράψει τή δύναμη τῆς ψυ-χῆς τους, γιά νά ἐκφράσει τήν ἀρε-τή τους.

«Τολμήσας εἰσῆλθεν πρός Πιλᾶ-τον».

Εἶναι ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπό Ἀρι-μα-θαίας, ὁ ὁποῖος τολμᾶ νά ἀφήσει τήν ἄνε-ση καί τήν ἀσφάλεια τοῦ σπι-τιοῦ του καί θυσιάζοντας τό προσ-ωπικό του κύρος νά ἐμφα-νι-σθεῖ στόν Πιλᾶτο καί νά ζητήσει νά τοῦ δώσει τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

Δέν γνώριζε ποιά θά εἶναι ἡ ἀπά-ντησή του, ἀλλά δέν τόν ἐν-διέ-φε-ρε. Εἶχε τολμήσει ἤδη νά ἐκτεθεῖ ὡς μαθητής του, δηλώνοντας μέ τό ἐνδιαφέρον του αὐτό τή σχέση του μέ τόν Χριστό.

«Τολμήσας εἰσῆλθεν». Τόλμη χρει-α-ζόταν, γιατί δέν ἦταν εὔκο-λο, ἀλλά ὁ Ἰωσήφ ἦταν ἀποφασι-σμέ-νος, καί ἡ τόλμη του πήγαζε ἀπό τήν πίστη του, καί ἔτσι δέν τόν ἐνδιέφερε πῶς θά τόν σχο-λιά-σει ὁ Πιλάτος καί τί συνέπειες, ἐν-δε-χομένως, θά ὑποστεῖ.

Τόλμη χρειαζόταν καί ὁ Νικόδη-μος γιά νά πλησιάσει τόν Χριστό, ἔστω καί ἄν τόν πλησίασε νύκτα, καί νά συ-ζητήσει μαζί του. Καί αὐ-τή τήν τόλ-μη του ἐπεβράβευσε ὁ Χριστός διδάσκοντάς τον τά ὑψη-λά νοή-μα-τα τῆς θεολογίας περί τῆς πνευ-μα-τικῆς γεννήσεως τοῦ ἀν--θρώπου.

Τόλμη χρειαζόταν ὅμως καί οἱ Μυ-ροφόρες γυναῖκες, ὅταν μόνες αὐτές στεκόταν ἀπέναντι ἀπό τόν Σταυ-ρό καί ἔβλεπαν τόν ἀγαπη-μέ-νο τους διδάσκαλο νά ὑποφέρει ἀπό τήν κακία τῶν Ἰουδαίων, χω-ρίς νά ὑπολογίζουν τό προσω-πι-κό τους κόστος.

Χρειαζόταν τόλ-μη καί γιά νά πᾶ-νε τό πρωί τῆς μιᾶς τῶν Σαββά-των μέ ἀρώματα καί μύρα στόν τά-φο του γιά νά τοῦ ἐκ-φράσουν τόν σεβασμό καί τήν ἀγά-πη τους.

Αὐτή ἡ τόλμη, πού εἶναι ἴδιο ὅ-σων ἔχουν πίστη ἰσχυ-ρή στίς ἀρ-χές καί τίς ἰδέες τους, αὐτή ἡ τόλ-μη πού χαρακτηρίζει ὅσους ἔχουν ἀκράδαντη τή βεβαιότητα ὅτι ἡ πί-στη τους εἶναι ἀληθινή, αὐτή ἡ τόλμη πού μεταποιεῖ τούς ἀνθρώ-πους σέ ἥρωες καί τούς ἥρωες σέ ἁγίους, εἶναι ἡ τόλμη πού διέθε-ταν καί οἱ πρόγονοί μας, τήν ἄδι-κη γενοκτονία τῶν ὁποίων τι-μοῦ-με σήμερα, τή γενοκτονία τοῦ Πο-ντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ, καθώς συμ-πλη--ρώ-νο-νται 100 χρόνια ἀπό ἐκεί-νη τή φο-βερή καταστροφή, τόν δι-ωγμό, τόν σφαγιασμό, τόν ξερι-ζω-μό χι-λιά--δων πατέρων καί μητέ-ρων μας, χιλιάδων παιδιῶν καί ἡ-λι--κιω--μέ-νων, πού διώχτηκαν

βί-αια καί ἀπάν-θρωπα ἀπό τά σπίτια τους καί βρῆκαν τόν θάνατο μέσα στίς πιό φρικτές συνθῆκες πού θά μπο-ροῦ-σε ἄνθρωπος νά φαντα-σθεῖ.

Χρειά-ζεται τόλμη γιά νά κρα-τᾶς ἐπί αἰῶνες τίς Θερμοπύλες τῆς Ὀρ-θοδοξίας καί τοῦ Ἑλληνι-σμοῦ μέσα σέ συνθῆκες δύσκολες, μέσα σέ περιβάλλον ἐχθρικό καί ἀλλό-θρησκο, στόν μαρτυρικό Πό-ντο. Χρειάζεται τόλμη νά στέκεσαι ὄρ-θιος στίς ἐπάλξεις τῆς πίστεως καί τῆς πατρίδος γιά νά μήν τίς προ-δώ-σεις καί νά μήν τίς ἀφήσεις ποτέ στά χέρια τῶν ἐχθρῶν, ἔστω καί ἄν γνωρίζεις ὅτι ἡ ἐμμονή σου στό ὀρθό καί στό δίκαιο μπο-ρεῖ νά σέ ὁδηγήσει στόν θάνατο, μπορεῖ νά σέ ὁδηγήσει στό μαρτύριο.

Καί αὐτή τήν τόλμη ἔδειξαν οἱ πα-τέρες μας, ἔδειξε ὁ Ποντιακός Ἑλ-ληνισμός, πού κράτησε τήν ἑλ-ληνικότητά του καί τήν πίστη του, παρά τίς δοκιμασίες πού ὑφί-στα-το, πού προτίμησε νά θυσιασθεῖ παρά νά ἀφομοιωθεῖ, πού προσπάθησε μέ κάθε τρόπο καί κάθε θυσία νά μείνει πιστός στά ἱερά καί τά ὅσια τοῦ Γένους μας, νά δια-φυ---λάξει τίς ἱε-ρές εἰκόνες του καί πολύτιμα κει--μήλια τῆς ἱστο-ρίας του, ἀλλά πάνω ἀπό ὅλα τήν ἐθνι-κή καί θρη-σκευτική του ταυ-τότη-τα καί συ-νεί-δηση καί νά τά διατη-ρήσει μέ-χρι σήμερα, περνώντας διά πυρός καί σι--δήρου καί προσφέροντας ἑκα--τόμ--βες νε-κρῶν καί μαρτύρων.

Τιμοῦμε, λοιπόν, καί ἐμεῖς σή-με-ρα τή μνήμη τῶν θυμάτων τῆς Γε-νοκτονίας τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλ-λη-νι-σμοῦ καί μνημονεύουμε τῶν πό-νων καί τῆς θυσίας τους. Τιμοῦμε καί ὅσους κατόρθωσαν νά φθά-σουν σῶοι στήν νέα πατρίδα καί ἀγω-νίζονται μέχρι σήμερα γιά τήν ἀναγνώριση τῆς Γενοκτονίας καί τή δικαίωση τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλ-ληνισμοῦ.

Τούς τιμοῦμε καί δέν ξεχνοῦμε ὅτι ἡ θυσία τους εἶναι χρέος γιά μᾶς, χρέος γιά τούς Ποντίους τοῦ σήμερα καί τοῦ αὔριο. Χρέος ἑνό-τητος καί ἀγῶνος γιά νά διατηρή-σου-με μέ τόλμη ὅσα οἱ πατέρες μας μᾶς κληροδότησαν.